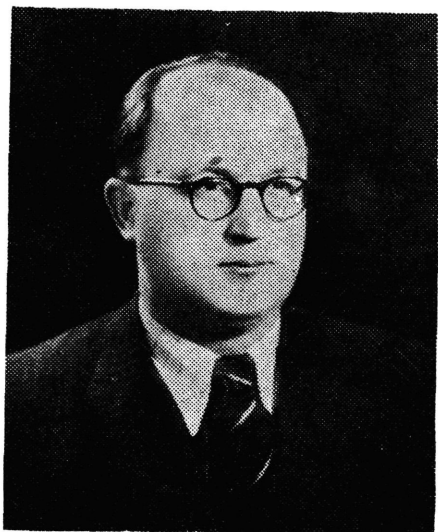

U SPOMEN Profesoru **BRANKU KRMPOTIĆU** (1905—1980)

Hrvatska književnost i kultura, a napose publikacije HDK sv. Ćirila i Metoda »Marulić« i »Danica«, ostale su u tijeku ove godine bez još jednoga plodnog suradnika i kulturnog radnika.

U Našicama, gdje je stalno živio, završio je 12 .srpnja 1980. svoj životni i stvaralački put **BRANKO KRMPOTIĆ**, profesor u mirovini, povijesni pisac, književni kritičar i publicist. Umro je u tamošnjoj bolnici, nakon kratke bolesti, od posljedica srčanog udara.

Branko Krmpotić rođen je 16. kolovoza 1905. u Senju. Osnovnu školu i klasičnu gimnaziju polazio je u Senju i Zagrebu, gdje je maturirao 1929.

Filozofski fakultet (hrvatski jezik i slavistiku) počeo je studirati u Pragu, a završio u Zagrebu 1934. Osim toga u Pragu je izvanredno studirao i Visoku školu političkih nauka.

Pred završetak studija u Zagrebu radi u JAZU kao pomoćni bibliotekar, nakon završetka i do prijema u državnu službu zaposlio se od 1935—1937. kao suplent na Biskupskoj klasičnoj gimnaziji u Splitu, a 1938. na privatnoj gimnaziji »Napredak« u Zagrebu. Nakon što je primljen u državnu službu, dobiva 1939. mjesto suplenta na Pomorsko-trgovačkoj akademiji u Dubrovniku, od kuda bude premješten na Trgovačku akademiju u Zagrebu s dodjelom na rad u Odjel za obrt, industriju i trgovinu Banske vlasti banovine Hrvatske u Zagrebu. Od 1941—1946. boravi na raznim dužnostima u Pragu i Bratislavi. Nakon povratka u Jugoslaviju od 1948—1950. bio je honorarni službenik kod Željezničkog građevnog preduzeća u Sarajevu, gdje je kao profesor radio na tečajevima za uzdizanje stručnih kadrova. Vrativši se u Zagreb, radi honorarno za Leksikografski zavod FNRJ na sređenju biblio-

grafskog materijala, a 1951. bude postavljen za profesora srednje škole u Gravedinskom tehnikumu u Rijeci. Od 1952—1957. službuje na gimnazijama u Doboju, Gradačcu i Varešu, a 1957. zaustavi se na gimnaziji u Našicama, gdje radi sve do svog umirovljenja.

Svuda gdje je službovao, uz svoj redovit nastavni i književni rad, uključuje se odmah i u rad na kulturnom polju. To je osobito došlo do izražaja u Našicama, gdje se uključio u rad Amaterskog kazališta, režirajući nekoliko kazališnih komada, zatim preko tamošnje mjesne radio-stanice drži mnoga predavanja lokalnog i književnog značaja. Za mjesne novine »Naš razvitak« napisao je u tijeku 1961. oveći broj raznovrsnih članaka, koji su se odnosili uglavnom na Našice. Ti članci mogli bi se u historiografiji tog mjesta smatrati pionirskim radom.

Njegov književni i znanstveni rad započinje 1934. U tijeku svoga 45-godišnjeg književnog rada bavi se historiografijom, književnom poviješću i praćenjem njezina razvitka, kritičkim osvrtima na suvremeno pjesničko stvaralaštvo, na praćenje seljačke književnosti u Hrvatskoj, te na eseje i prigodne prikaze o mnogim hrvatskim književnicima, političarima i kompozitorima u povodu njihovih godišnjica rođenja ili smrti kao i na njihove književne radove.

Prema postojećim bibliografskim podacima do 1945. poznato je da je napisao općenitije prikaze o Vitezoviću, Kuhačeviću, Zoraniću, Demetru, Šenoi, Kranjčeviću, Novaku, Starčeviću, Dori Pejačević, Matošu, Domjaniću, Senečiću i Delorku, dok u godinama od 1957. pa nadalje o Vatroslavu Cihlaru, Stjepanu Krčmaru, Anti Gardašiću, Mirku Validžiću i drugima.

Sav njegov književni rad tiskan je u dnevnim i povremenim novinama: Novo Doba (Split), Jadranski Dnevnik (Split), Hrvatski Glasnik (Split), Hrvatski List (Osijek), Prosvjetni Glasnik (Sarajevo), Obzor (Zagreb), Jutarnji List (Zagreb) i Zagorski List (Zagreb), te u raznim književnim časopisima: Hrvatskoj Reviji, Hrvatskoj Smotri, Kani i Sv. Ceciliji (časopis za duhovnu glazbu u Zagrebu).

Kao rođeni Senjanin napisao je iz sredovjekovne povijesti grada Senja brojne studije, rasprave i književne prikaze. Mnoge od njih do danas su izašle u SENJSKOM ZBORNIKU, Senj (1965, 1969, 1970, 1971—1973, 1975), POMORSKOM ZBORNIKU, Rijeka (1975, 1976, 1979), POMORSKOM ZBORNIKU, Zadar (1969, 1970), ZADARSKOJ REVII, Zadar (1975, 1977) i DUBROVAČKIM HORIZONTIMA, Zagreb (1969, 1976—1977).

Bio je poliglot, govorio je češki, slovački i njemački a služio se vrlo dobro ruskim, poljskim, engleskim, francuskim, talijanskim, latinskim i grčkim jezikom.

Kulturnoj javnosti za sada nije poznato što je nakon njegove smrti u književnoj ostavštini ostalo u rukopisu. Nakon njegove smrti književnu ostavštinu, prema želji pokojnika, preuzeo je Srednjoškolski centar u Našicama, dok se tiskani rukopis književno-glazbene rasprave NASTAJANJE HRVATSKE HIMNE nalazi kod pisca ovog spomen-članka.

Opraštajući se u ovom članku s njegovim životom, koji je bio pun dinamike i stvaranja, koji je bio ispunjen požrtvovnim radom i iskrenošću, može se s pravom zaključiti da je smrt Branka Krmpotića velik gubitak za hrvatsku kulturu i povijesnu znanost.

Franjo Franjković